

doživljaji iz domačega kraja, in nosil jih bom v srcu z največjim spoštovanjem do konca svojega življenja. Že kot dijak sem večkrat poizkušal v pesemcah proslaviti svoj rojstni kraj in ob vsaki priliki sem se rad napotil tudi iz daljnih krajev domov, da sem si ondi zopet pomladil svoje spomine na domači kraj, na domače življenje.

Ker me že izza otroških let sem jako veseli risanje in slikarstvo, sem si v teku let z marljivimi in vztrajnimi vajami pridobil dokaj izurjenosti in zmožnosti v tej stroki. Narisal sem si svojo rojstno vas večkrat in od več strani in eno tako sliko sem dal v okvir ter jo obesil na steno svojega stanovanja, kjer mi še sedaj visi in me vsak dan spominja mojega rojstnega kraja in v njem prežitih mladostnih let. Ko pa so prišle v promet razglednice, sem pohitel ob prvi priložnosti domov, da sem si načrtal nove sličice za razglednice domače vasi. Razglednice sem sam založil ter jih nekaj poslal tudi bratu Jožetu na očetovem domu v razpečavanje.

Tako ljubim in čislam svoj dragi rojstni kraj in čudim se, kako morejo nekateri Slovenci tako lahko in brez solz v očeh ostavljati svoje domove, se odpravljati v Ameriko ali v druge daljne tuje dežele, kamor ne vzemo s seboj nobenega spomina na rojstni kraj in se potem tam v tujini nič več ne zanimajo za svojo domovino in za svoje rojake. Tudi svoj mili materni jezik kmalu pozabijo, in njih vnuki že več ne vedo, da se pretaka v njih slovanska kri. Tujina jih za vselej pogoltne na škodo našemu narodu!

Milo se mi stori, kadar mislim na to in prizadevati si hočem na vso moč, da bodo vsaj moji mlajši dobri ter zvesti domoljubi!

Po ravníci lovec hodi.

*Po ravníci
lovec hodi
v deteljíci
zajček blódi.*

*Vzame puško
lovec, počí,
a za hruško
zajček skočí*

*Lovec reče:
„Ne poznaš me.“ —
Zajček séeče:
„Tu imaš me.“ —*

*Sre domov že
lovec prazni,
blódi vnov že
zajček pazni.*

Petruška.

